

ŐSZI ÜZENET

2006

Ha az Úr nem építi a házat,

hasztalan fárad az építő! – több ezer évvel ezelőtt mondá a zsoltáros.

Mindnyájan, akik Istenbe vettet bizalommal kelünk, és hajtjuk le fejünket nyugovóra nap, mint nap, fontos, hogy átérezzük, mily jó hozzánk teremtő Istenünk. Ezt a lelki békét – ráhagyatkozást – úgy tudjuk legszebben megélni, ha naponta a lelkünk mélyén elmondjuk, hogy bármit teszek a mindennapokban, kérem kell az Isten áldását, mert csak akkor van értelme munkámnak, küzdelmemnek, mert hiszem és vallom, Isten nélkül nincs igazi kiút, nincs igazi út.

Bármennyire erősnek érezheti magát az ember szellemileg, anyagilag, mindig zsákutcában találja magát, mert – ellentétben a zsoltárossal – fáradozik, hajtja magát, úgy érzi minden rendben, csak éppen homokra épít, amit bármikor elmoshat az ár, nem pedig sziklára.

Kedves szülők! Gyermekeitek számára elkezdődött az iskola, ahol lehetőségük van arra hogy megtanulják, ne homokra építsék jelenüket, jövőjüket, hanem kősziklára, amit nem tud elmosni semmi próbatétel, amiből mindannyiunknak bőven lesz része. Írassák be gyermeküket katolikus hittanra az iskolában! Nagyon sokszor fogja a lelkiismeretük azt a kérdést feltenni az életben: meg tettem mindent gyermekeimért? Válasz az – általában – mindent megteszek, tettem érte, tanítottam a legjobb iskolákban, semmiben nem szenvedet hiányt, mégsem mennek úgy a dolgok, ahogy szeretném! Csak azt látja a szülő, boldogtalan a gyermeke és a fájó szülői szív majd meg szakad.

Kedves Olvasó! Én, papként a mindennapok megtapasztalását írom le, ami az életről szól a nagy betűs ÉLETről. Ki mire építi saját gyermekei életét, egyedül a szülőkön múlik. Egy biztos: a lelkiismeretük mindig meg fog szólalni! Csak azt adja az Isten minden szülőnek, örömtől dobogó szíve elmondhassa: Én mindent megtettem, mert az Úrral építettem gyermekem lelki, testi életét!

Szalay Zoltán atya

A **hova** nem rajtunk áll.

A **miért** Isten titka.

A **hogyan** a mi szabadságunk.

Jókai Anna

A 2006-ös leányfalui római katolikus gyermektábor

Az idei plébániai hittan táborra augusztus 14 -18. között került sor közel negyven gyermek részvételével és számos katolikus testvér segítségével. Ebben az évben az általános iskolások mellett sok óvodáskorú apróság is csatlakozott a programokhoz. A hét folyamán Nagy Miklósné Klári néni, Zombori Boróka, Szalay Magdolna, Éliás-Szalay István, Szakács Márk és Adorján Katinka által vezetett foglalkozások központi témája az imádság fontosságának kiemelése volt. Zoltán Atya mindennap celebrált szentmisét számunkra, ki-ki énekléssel, felolvasással vagy ministrálással tette szebbé a közös együttlétet.

A lelki programokat sok-sok játék, focizás, fürdés és kézműves foglalkozás tette színesebbé és élményekben gazdaggá.

A gyermekek kipróbálhatták a gyöngyfűzés és csomózás mesterségét is, amelynek eredményeképp a nap végére már számtalan karkötő, gyűrű és gyöngy hevert szerte az asztalokon, és azok alatt... A hét talán élményben legdúsabb és legszebb programja a csobánkai kirándulás volt. Autóbuszszal közelítettük meg a hegyek övezte kicsiny pilisi települést és a falu határából induló kanyargó ösvényen át jutottunk el úti célunkhoz: a csodás környezetben fekvő forráshoz és a hozzá tartozó Mária-kápolnához. A szentmise során megtapasztalhattuk a kegyhely kedves varázsát és nyugalmat árasztó légkörét.

A tábor utolsó napja is hasonlóan emlékezetes volt mind a gyermekek, mind a szülők számára. Napközben a kicsiknek játékos akadályverseny, a nagyobbaknak vetélkedő foglalta össze az öt nap alatt elsajátított ismereteket és a közösen átélt élményeket. Ezután pedig elkezdődött a készülődés az esti előadásra: előkerültek az angyalszárnyak, a ministránsruhák és a szövegek. Délután öt óra tájban Zoltán Atya hívó szavára és a pörkölt messze szálló illatára összesereglett szülők, nagyszülők és kistestvérek a plébánia kertjében együtt nézték végig a gyermekek színdarabjait és énekeit.

Majd a bogrács rejtekéből előkerülő ízletes falatok a terített asztalhoz invitálták a közösséget.

Mindenki kellemesen érezte magát a közös agapén, mely méltó lezárása volt az idei tábornak, ahol a hitbéli növekedés mellett jobban megismerhették egymást kicsik és nagyok, ifjak és idősebbek, régi barátságok elevedtek fel és újak kötődtek. Gyermekek és szülei egyaránt jókedvűen, élményekben gazdagon, a Jóisten áldásával kísérve térhettek haza.

Adorján Katinka

Felelősséggel gyermekeinkért

'Nincs az a művészet a világon, mely rangban versenyezhetne a nevelés feladatával; nincs az a kínos-kemény szobrász munka, amely összemérhető lenne az emberré-faragás hallatlan nehézségeivel, nincs az a felelősség – beleszámítva az emberi életekért vállalt kockázatokat is – ami súlyosabban nehezedne rá az emberi lélekre, mint a gyermeknevelés lelki felelőssége. És mégis száz és száz nemzedék vállalta az emberiség történetében ezt a súlyos feladatot és végezte több-kevesebb sikerrel, de mégis eredményesen...' – olvastam a Szeretemben – boldogan című könyvben, melyet Koronc László szerkesztett.

A lélektan és a természettudomány is igazolja, hogy az ember test és lélek egységében élő személy. A test hat a lélekre, a lélek a testre. A nevelés folyamán gyermekeink testi, lelki egészségéért elsősorban a család a felelős.

Azért emelem ki a családot, mert a legelső, érzelmileg pedig mindvégig legjelentősebb közösség az életünkben. A szülők lelki, erkölcsi értékei, melyeket kicsi gyermekükbe plántáltak, mély gyökeret eresztenek és hosszú évtizedek multával is formálják az embert.

A nevelés legfontosabb követelménye a családban, hogy feltétel nélküli szeretet vegye körül a gyermeket! Szeretik minden fogyatékosága, előnyös és hátrányos tulajdonságával együtt, akkor is, ha viselkedését történetesen elutasítják.

A gyermek fejlődés során akaratlanul, spontán, mintakövető folyamatokon keresztül veszi át a számára érzelmileg fontos személyek – édesanya, édesapa, tanító, tanár – viselkedésmódját, elvárásait, tulajdonságait. Igyekszik olyanná válni, mint akit szeret, akire minden csodálatával feltekint.

Neveljünk példamutatással! A szavak és a tettek útja egy legyen! Nagy hiba volna a felemás magatartás, a kétszínű nevelés. Tiszteljük a nagyszülőket, segítsük őket! Mondjuk el, idézzük fel a tőlük kapott mérhetetlen sok szépet és jót! Legyenek együtt velünk ünnepeinken! Legyen bennünk jóakarát, bizalom, türelem, felelősség családtagjaink iránt! Közmondás szerint: a példa sokkal hatásosabb, mint a parancsolás. Deák Ferenc fogalmazta meg Eötvös Károlynak: 'Magad légy olyan, mint amilyené fiadat tenni szeretnéd!'

Fegyelmezzünk! Irányítsuk, figyeljük, felügyeljük, számonkérjük – erőszak nélkül – cselekedeteiket! A feltétel nélküli szeretet, a bizalom a legjobb módja a gyermek megértésének, a problémák megoldásának.

A fegyelmezés módja a tekintélytisztelő nevelés, amely irányt mutat, kijavítja a hibákat, és mindezt gyöngéden, tapintattal és megértéssel. Soha ne a gyermek feletti uralkodással akarjunk tekintélyt szerezni! Rettegés, félelem, agresszió kezdődik a gyermek lelkében a 'parancs uralom' hatására.

Az engedékenység eltűri a gyermek hibáit, nem igazítja ki és nem mutat irányt sem.

Az elhanyagolás során a szülő magára hagyja gyermekét, aki szeretet, védelem és biztonság nélkül sodródik, kallódik az életben. Érzelmi törődés hiánya depresszióhoz vezet, haragot, dühöt szül.

Legyen időnk gyermekeink számára! Legfontosabb pici korban! Ilyenkor fogékony a jóra, nyitott a hitre, megbízik szüleiben. A kisgyermekkorban elsajátított tudás egész életében elkíséri. Ha következetesek vagyunk, segítjük a tanulásban, szeretetteljes, nyugodt légkörben tanul, kiegyensúlyozott, egészséges, magabiztos, alkotó, önbizalommal rendelkező felnőtté válik. Önként magáévá teszi szülei lelki értékeit. Ezek közül nem hiányozhat a megbocsátás sem.

Mondjuk ki gyermekünknek is, ha vétettünk vele szemben! Bocsáss meg! Ne haragudj! Nem veszítjük el tekintélyünket! Példát adtunk és kapunk mi is, feltétel nélküli szeretetből.

*'Legyen hát célod: Istennek dicsőség,
Magadnak munka. Az egyén szabad
Érvényre hozni mind, mi benn van.
Csak egy parancs kötvén le: szeretet.'* (Madách Imre: Ember tragédiája)

Zsido Barnabásné

XVI. századi görög ikon –
Esztergomi Keresztény Múzeum

A tanító Krisztus: Ez a tanítás nem elvont igazságok gyűjteménye, hanem Isten eleven misztériumának közlése. Mert Krisztus, aki az evangéliumban tanít, messze több, mint Izrael 'tanítói' és azok tanítása, mégpedig azon különleges kapcsolat miatt, amelyet Krisztus személye, szavai és tettei között láthatunk. Az evangéliumokból ugyanis nyilvánvaló, hogy Jézus 'tanított'. De nemcsak tanított, hanem 'tanított és cselekedett'. E két szóval, amelyekkel az Apostolok Cselekedetei kezdődik, Szent Lukács összekapcsolja és ugyanakkor szétválasztja Krisztus küldetésének e két kiemelkedő vonását.

Krisztus valóban tanított, és ez az a tanúság, amelyet önmaga mellett tesz: 'Naponta ott voltam a templomban és tanítottam'. Tanítványai csodálattal hallgatják és álmétkodva figyelik Őt, aki mindig és mindenütt tanít, eddig soha nem tapasztalt tekintéllyel: '...tömeg vette körül, ő pedig szokása szerint tanította őket'; 'tanításával ámulatba ejtett mindenkit, mert úgy tanított, mint akinek hatalma van'.

Az ember tévedése

Az ember első, és alapvető tévedése abban rejlik, hogy méltónak és alkalmasnak találja magát arra, hogy vitába szálljon, sőt szembe helyezkedjen az Istennel. Márpedig az ember-e tévedésből fakadóan- története során folyamatos perben áll a Teremtővel. A legrosszabb fajta a tudóskodó-ember, aki rendkívül büszke agya szürkeállományának méretére és teljesítő képességére, és már-már a megszállottság tüneteit hordozó buzgósággal gyártott könyvein keresztül igyekeznek a tétova, tudatlan földönfutót meggyőzni arról, hogy ne a teremtésben, hanem az evolúcióban higgyen. (Mintha az evolúció nem a Teremtő műve lenne.)

Külön említést érdemel a művészkedő-ember, aki, miután fölismerte sajátjának mondható rendkívüli képességeit, boldogan elvegyülne a létezők tömegében, de ezt legnagyobb sajnálatára nem teheti. Kénytelen önmaga eszményképét követni, berzenkedve ugyan, de kényszerül elfogadni, hogy önmaga értékeit nem teheti függővé semmilyen ítélettől, még attól az abszolút értékközponttól sem, amit Istennek nevezünk. Tehát zsenialitásának terhe alatt él, dolgozik és üzen. Például így: „Ne higgyetek a papok istenének, -azonban nekem hihettek, hiszen én mindent másként látok, érzek és tudok, mint ti. Én tudom, hogy ki az Isten, hol az Isten, én mondom meg, hogy miként vélekedjetek róla.

Most azonban szóljunk magunkról, az egyszerű halandókról, akik nem engedjük, hogy a tudóskodó vagy a művészkedő megzavarja a gondolatainkat. Hiszünk rendületlenül mindaddig, amíg úgy véljük, hogy rendben van az életünk. De a baj előbb-utóbb bekövetkezik: hirtelen elveszítjük, akit nagyon szerettünk, leég a házunk, tönkre megy az autónk (azokat is nagyon szerettük), és még sorolhatnánk. Ekkor aztán komolyan szólunk az Úrhoz: *Hogy tehetted ezt velem, Uram, éppen velem, aki minden vasárnap ott vagyok a templomban, a perselybe is bedobálom az aprómat, misét is mondatok, a temetőbe is kijárok, gyónni is szoktam, és az Új Embert is elolvasom, fizetem az egyházi adót. De most, ezek után elfordulok tőled, Uram. Megharagudtam, eddig hittem, de most már nem hiszek. Lehet, hogy később majd ismét hinni fogok-meglátjuk-, jelenleg azonban kétségbe vonom létezésedet.*

Az ember vajon miből merít bátorságot, hogy minősítse, hol tagadja, hol ismét „elővegye” az Istent? Az ember talán azt gondolja, hogy ő (a teremtmény) rendkívül fontos az Isten számára, a Megváltó számít az ő hódolatára, szeretetére. E fölismerésnek bizonyítására ott áll ugyebár maga a megváltás: hiszen az Atya a Fiúistent áldozta föl az ember bűneinek engeszteléséül.

Nos, ezek a gondolatok jelentik az ember legnagyobb tévedését!

Rá kell jönnünk és el kell fogadnunk, hogy a létezés valamennyi dimenziójában fellelhető összes pozitívum tökéletes formában jelenül meg a Szentháromság misztériumában. Az Isten sem szenved hiányt, hiszen Isten maga a tökéletesség, a tökéletes szeretet. A megváltás is e szeretet cselekménye, azonban az Atya kiengesztelését kizárólag csak a Fiú hajthatta végre, hiszen e mű létrehozására ember képtelen. Oly mérhetetlen a távolság, és oly szilárd a válaszfal Isten és teremtményei között, hogy az ember számára Isten megértése és megközelítése lehetetlen. Mégis, nem ok nélkül reménykedünk az üdvösségben, hiszen birtokolhatjuk Krisztus ígérését. Ő kaput nyit azon a bizonyos falon. Ha eddig nem sikerült Krisztus arcát magunkra öltetni,

ne késlekedjünk, ne keressünk indulópontnak későbbi dátumot, hanem azonnal fogjunk hozzá lelkünk megújításához. Ha nem bízánk életünket Krisztusra, és ha nem bízánk önmagunkban, az már bizony végzetes tévedés volna.

KA

Néhány gondolat az 1956.-os októberi forradalom 50. évfordulója alkalmából

Számomra, de úgy érzem, hogy szinte valamennyi magyar érzelmű ember számára az 56-os forradalom 50. évfordulója igen fontos mérföldkő. A forradalom idejében a magyarság ismét öntudatára ébredt és minden eszközzel igyekezett lerázni azt a rabigát, amit az ezt megelőző szocialista évek raktak rá.

Nem tudjuk felsorolni mindazokat, akik az 56-os forradalomban és az azt megelőző időkben, majd a forradalom leverését követően sérelmet szenvedtek, életüket

áldozták magyarságukért, súlyos börtönbüntetést szenvedtek és a továbbiakban, mint másodrangú állampolgárok tengették életüket Magyarországon.

Sajnos a helyzet a mai napig sem változott meg teljesen, a régi elnyomók részben ma is a helyükön vannak, a forradalomban aktívan résztvevőket lejáratták, nagyon nehezen juthattak munkához, így igen mostoha körülmények között tengették, vagy tengetik még ma is életüket.

Az 56-os forradalmi eseményekben főszerepet játszottak között, szeretettel és tisztelettel kell gondolnunk olyan személyekre, mint Pongrácz Gergely, becenevén Bajusz, aki jelentős szerepet játszott a híressé vált Corvin-közi eseményekben. Igen nagy tisztelettel kell emlékeznünk Tóth Ilona szigorló orvosnőre, akit kivégeztek és azóta többször is bebizonyosodott, hogy nem ölt, hanem gyógyított. Ez a tény a közvéleményben még a mai napig sem vált egyértelművé, de a magyar közvélemény nagyobb része már tudatában van a történeteknek és Tóth Ilonát, mint hőst tiszteli.

Az 1956-os forradalom és szabadságharc emlékezetete visszanyúlik a magyar történelembe.

Magyarország a Kárpát-medencében igen nagy tekintélyt és hírnevet vívott ki magának, tehetséges emberek százai és ezrei származnak hazánkból, vagy alkottak Magyarországon, kiváló költőink, íróink és tudományos szakembereink voltak és vannak, ezek elismerése azonban rendkívül kedvezőtlenül változott. Nem lehet szó nélkül elmenni amellett a tény mellett sem, hogy a Szent Istváni időkre visszamenőleg még mindig hiányos azok nevének ismerete, akik a magyar nevet híressé tették, tudományos és erkölcsi piedesztálra emelték és büszkén hangoztatták magyar származásukat. Ez az oka annak, vagy csak okozata, hogy a nyugati országokban, valamint saját hazánkban sem kapják meg azt az erkölcsi tiszteletet, amit a hosszú évszázadok alatt kifejtett tevékenység alapján kiérdemelték.

Sokszor jut eszembe a legnagyobb magyarnak, gróf Széchenyi Istvánnak a mondása: „Egy nemzetnél sem vagyunk alávalóbbak”.

A történelem során sok esetben mutatott példát, vagy szolgálta egész Európát a magyar nemzet, amiről nemhogy a határainkon túl nem tudnak, de itthon sem, főleg fiataljaink, 'hála' az oktatásnak. Itt van egy mindannyiunk számára fájó példa. A közelmúltban volt az 550. évfordulója a Nándorfehérvári győzelemnek, melynek során Hunyadi János szinte maroknyi csapatával felvette a harcot a hatalmas oszmán támadó haddal, és világraszóló sikert aratott. Ez a győzelem Hunyadi János mellett Kapisztrán Szent Jánosnak, az akkori pápa küldöttének volt köszönhető. Hunyadi és Kapisztrán János együttműködése tette lehetővé, hogy a magyarság életben maradt, de vezetésükkel nemcsak Magyarországot, hanem egész Nyugat-Európát is megvédték. A csata emlékét őrzi a mindennap felcsendülő déli harangszó! Nem változtat ezen a tényen, hogy milyen származású volt akár Hunyadi, akár Kapisztrán, mert akkori magyarként harcoltak. Nem számít, hogy a pápa pontosan mikor rendelte el a harangszót. Ennek a diadalnak jelentősége a nemzettudatban, a fiatalok körében már alig ismert. Hazánk – mai állapotában – nem tartotta érdemesnek, méltónak és a Nyugat felé is hangsúlyosan megjeleníthető ténynek, hogy milyen, egész Európára kiható győzelmet aratott a magyarság. Ez az 550. évforduló megérdemelt volna egy állami, nemzeti ünnepet.

A katolikus egyház is nagy személyiségeket adott Magyarországnak, egyben a világnak is. Engedjék meg, hogy utaljak egy névre, Pázmány Péterre. Ő a magyarság és a katolicizmus kiemelkedő személyisége volt, akkori hercegprímásunk, aki a maga idejében a nagyszombati egyetem megalapításával és egyéb kifejtett tevékenységével a magyar katolikus egyház kimagasló személyisége volt, ugyanakkor az Ő tevékenységét messze nem ismerik és értékelik olyan mértékben, mint amit megérdemelne.

Ilyen esetekben kellene hazánkban, ha kell, komoly anyagi áldozattal kellő hírverést kifejteni ahhoz, hogy a külföld is tudomásul vegye, hogy a magyar olyan nép és nemzet, amely mindenkor kiállt az európai kultúráért, mindig nyugati orientáltságú volt, és hosszú évszázadok során – nagy vérveszteség árán – a Nyugati Világ védőbástyája volt.

Az 56-os forradalomra és szabadságharcra emlékezve a magam részéről rendkívül fájdalom, és szinte érthetetlennek tartom, hogy nemcsak a magyar Katolikus Egyháznak, de a magyar forradalom időszakának legnagyobbjai közé számító Mindszenty József hercegprímás még ma sem kapta meg azt a tiszteletet és megbecsülést, amit legalább boldoggá avatásával kiérdemelne. Az ő hosszú éveken át tartó szenvedése példamutató, amikor a forradalom 50. évfordulójára emlékezünk, Őt mindenkor a forradalom és az azt követő időszak legkiemelkedőbb személyiségei között kell említeni.

Mindszenty hercegprímás vádlottként a 'demokratikus' bíróság előtt

"Jegyezze meg, hogy itt nálunk a vádlottak nem azt vallják, amit ők akarnak, hanem amit mi akarunk". És kiadta a parancsot -"Tanítsátok meg vallani!"- Megkezdődtek a végnélküli ütlegelések, testi-lelki kínzások, de a prímást nem tudták megtörni és vallomásra bírni. Ezután áttértek a kábítószeres és akaratbénító tablettáknak ételbe való keverésére.

Sajnálattal kell megállapítanunk, hogy a forradalom nem tudta elérni céljait, akik a régi politikai világban irányítottak, ma is vezető szerepet játszanak a politikai életben és igen nagymértékben kapcsolataik révén, valamint anyagi és egyéb lehetőségeik folytán elnyomják a magyarság sokszor legértékesebb rétegeit.

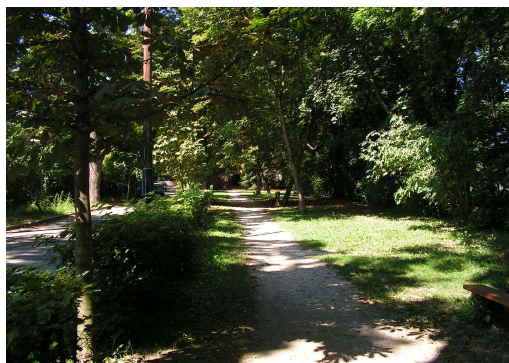
Az 50. évforduló alkalmából bárcsak egy olyan emlékmű kerülne felállításra, ahová a szülők gyermekeiket elvihetik és elmondhatják nekik, hogy, milyen hősi tetteket hajtottak végre a magyarok több mint egy évezred során és milyen részt vettek magukra ebben a hősi harcban és munkában az 56-os forradalmárok, akikre szeretettel és büszkeséggel kell emlékeznünk. Ebben a tudatban kell élnünk és megbecsülnünk magyarságunkat.

Meggyőződésem, hogy gróf Széchenyi István szavaival nyugodtan állíthatjuk, hogy, „egy nemzetnél sem vagyunk alábbvalóak” és mindenkor emelt fővel járhatunk a világban.

Mégegyszer mély tisztelettel hajtok fejet az 56-os forradalom során majd ezt követően kivégzett személyek és azok hozzátartozói előtt és kívánom, hogy a jövő több örömet hozzon a magyarság számára.

Dr. Szentpéteri Ádám

Keresztút a templomhoz vezető fák alatt

Keresztút építését tervezzük a templom felé vezető gyalogút mellett. Sokak kérésével találkozott ez a terv, így az adakozásból épülő stációk lélekben is az adakozó családok generációit kötik ehhez a születő szakrális helyhez, egymáshoz, az egyházhoz.

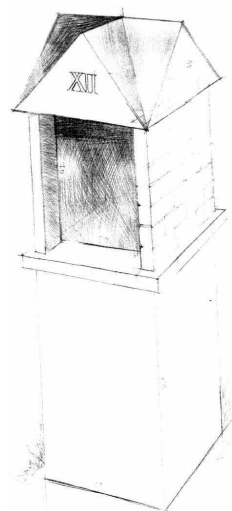
A keresztút stációi harmonizálnak a Szent Anna templom épületének jellegzetességeivel. Ezért javasolta a művész a homokkő alkalmazását, amely a templom díszítőelemeinek is anyaga. A stáció teteje, 'kalapja', formájában is nagyon hasonló a templom oszlopfőihez.

A stáció képe szintén homokkőből faragott dombormű. A képet befoglaló üreg fala olyan dísztéglá (klinkel) burkolatot kap, mint a templom burkolata. A stáció lábrésze ugyanilyen anyagból készül.

A méretek: a talajtól mért magasság 230 cm, hogy a kép az átlagos testmagasság szerinti szemmagasságban legyen. Szélessége 60 cm. Ily módon nem túlméretezett építményekből jön létre a tizennégy stációból álló teljes keresztút. Tizenötödik stációként a templom falára kerül a Krisztus feltámadását ábrázoló dombormű, ami mellett táblába vésetik az adományozók neve (aki nem óhajtja, annak nem). Ez elé a tizenötödik stáció elé kerül egy kovácsoltvas állvány, amelyen mécseseket gyújthatunk Mindenszentek táján, halottainkra emlékezve.

A keresztút tájolása: a Petőfi utca felé néznek a stációk, a templomhoz vezető gyalogút patak felé eső oldalán, kb. 8 méter távolságra egymástól. A stációk talajszintből való megvilágítását is tervezzük.

Reméljük a jövő ősztől a hétköznapokon is meg-meg állhatunk egy imára valamelyik stációnál.

A stációk terve

Események az egyházközségben az ősz folyamán

Hittanoktatás:

Ovis hittan: Hétfő 15:00 – 15:30

Iskolai hittan: Kedd

1. osztály	12:15 – 13:00
2.-3. osztály	15:00 – 15:45
4. osztály	13:10 – 13:55
5.-6. osztály	14:00 – 14:45
7.-8. osztály	15:00 – 15:45

A szentmisék rendje:

Hétköznap:	17:30, csütörtökön mise után szentségimádás
Szombat, vasárnapi előmise	17:30
Vasárnap	9:00
Gyermekek miséje	
minden hónap utolsó vasárnapján	10:30

Hétfő-pénteken, a szentmisék előtt, 17 órakor rózsafűzér imádság a templomban.

Idősek, betegek szentmiséje október 15.-én, a szentmise keretében a betegek szentsége kiszolgálására is sor kerül.

Gyónási lehetőség: szentmisék előtt fél órával illetve előzetes megbeszélés szerinti időpontban.

Idősek és betegek szentséggel való ellátása otthon a hónap első péntekén, vagy előzetes megbeszélés alapján.

Mindenszentek napján, november 1.-én, 15 órakor a temetőben, a Pojlák család emlékeresztjénél imádsággal emlékezünk halottainkra.

Mindenszentek kapcsán szólnunk kell a temetővel kapcsolatos hírekről!

Az út védelmében átmenetileg a lenti és a fenti nagykapu zárva lesz. Ha valaki észleli, hogy továbbra is illetéktelenül teherforgalomnak használják az utat, kérjük, jelentsék az autó rendszámát a plébánián, hogy a törvény szabályai szerint eljárást indítsunk.

Indokolt esetben a kapuk kulcsa átvehető a Római Katolikus Plébánián: Szent Imre u.14., tel. 26 – 383 – 091.

Többszöri felszólítás ellenére sem váltják meg nagyon sokan a szeretteik lejárt sírhelyét, így a megváltási idő – 25 év – lejárta után a törvény szerint felszámolható. A sírhelyek megváltása a plébánián intézhető.

Mindenszentek és Hallottak napjára kérjük a családokat, **tegyék rendbe a szeretteik sírhelyét!** Az egyházközség e megemlékezési napokra – lehetőségei szerint – a temető közterületeit rendbe hozza.

Éppen ezért **október 14.-én, szombaton, 9 órától temetőtakarítást szervezünk**, amire kérjük minél több önkéntes megjelenését! Gereblyét, nyíró, vágó kerti szerszámokat hozzanak magukkal!

Többen szóvá tették ismét, hogy a kisgyermek a mise alatt bizony zavarják a hívek elmélyült imádságát. Kérjük ezért a kisgyermekes szülőket, hogy kicsinyeikkel a mise alatt a sekrestyében legyenek, ahol még játszhatnak is egymással a gyerekek és a szülők is bekapcsolódhatnak a szertartásba a hangszóró közvetítésével!

Ismételten kell szólni a falunk területén lakó római katolikus testvérekhez! Ahogy már többször szóvá tettük – bizony, kevés eredménnyel – hogy ne csak keresztlő, házasságkötés, temetés vagy egyházi iskolába való ajánlás alkalmával találkozunk, hanem tartsák szívügyüknek az Egyházhoz való kötődésüket. Aki nem tartja magát a hétköznapokban is az egyházközséghez tartozónak, hogyan várhatja el a keresztlő, házasságkötés, temetés, egyházi iskolába való ajánlás alkalmával, hogy csak az ilyen alkalmakkor tekintsük annak?! **A keresztlő, házasságkötés, temetés nem szolgáltatás, amire befizetünk, hanem lelki esemény, egy lelki közösség, az egyház közösségének eseménye!** Segítsék szívvel-lélekkel – a fentebb említett lelki eseményeken túl is – az egyházközség életét, szellemileg és anyagilag¹ egyaránt!

Szeptember 2.-án zárandoklatot szerveztünk a szlovákiai Máriavölgybe. A beszámolóra – időhiány miatt – a Karácsonyi Üzenetünkben kerül sor.

Római Katolikus Plébánia telefonszáma: 26/383-091
Plébániavezető: Szalay Zoltán atya

A hazájába, Bajorországba látogató XVI. Benedek pápa

a müncheni dómban vesperást vezetett. A Szentatya arra kérte a szülőket és nevelőket, hogy segítsék gyermekeiket az Istenhez vezető út megtalálásában. Benedek pápa beszédében hangsúlyozta: a vasárnapi szentmisén való részvétel sohasem elvesztegetett idő, éppen ellenkezőleg: összetartja a családot, és keretet ad a napnak. A Szentatya kiemelte az étkezések előtti, és az esti

közös ima fontosságát is, mint mondta az imádság a békesség és az öröm forrása. A hitoktatókat és nevelőket arra buzdította, hogy fordítsanak nagy gondot diákjaik Istennel kapcsolatos kérdéseire. Csak ezeknek az alapkérdéseknek a megválaszolásával adhatunk értelmet az ismereteknek. A lelkipásztorok tegyenek meg mindent azért, hogy az emberek a plébániákon otthon érezzék magukat - kérte a Szentatya. **A család, az iskola, és a plébániái közösség összetartoznak, és az élet iskolájának tanulóhelyei** – vélte a pápa.

¹ Az egyházi hozzájárulás (adó) befizetését az alábbi bankszámlára lehet teljesíteni átutalással vagy csekkel(csek a templomban, vagy a plébánián): Dunakanyar és Vidéke Takarékszövetkezet 64700083-10001679 számlája. Kérem a befizetésen a pontos név és cím megjelölését!